

20050803

szerda

7.szám

Magtérlep

Nők a Balatonért

„A Balatont a Balatonért csak a Balaton partjáról lehet igazán jól igazgatni.” Ez a jelmondata a Nők a Balatonért elnevezésű közhasznú egyesületnek, amely ma mutatkozott be a taliándörögdi Civil Völgyben. Az egyesületről és annak munkájáról beszélgettem Szauer Rózsával, az egyesület elnökével.

- *Milyen céllal alakult az egyesület?*

- Célunk a Balaton kulturális örökségének megmentése, a fiatalok oktatása, nevelése, megismertetése a Balatonnal. Ennek érdekében egyesületünk egyik tagja elkészített egy speciális társasjátékot, melyben dobókockával kell dobni, kis vitorlás hajókkal kell végigjárni a Balatont, és minden kikötőnél egy kérdést kapnak, ami a Balatonnal kapcsolatos. Ha helyesen válaszolnak a kérdésre, akkor jutalmat kapnak, és továbbhaladnak. Miközben remekül szórakoznak, megismerhetik környezetüket, és megtanulhatják, mennyire fontos annak védelme.

- *Hogyan valósítják meg a célokat?*

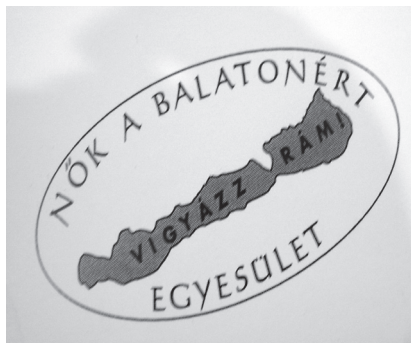
- Megjelentettünk egy antológiát „Balaton dicsérete” címmel, megrendeztük az „Őrizzuk a Balaton népdalait” népdalelő-

adó versenyt, melynek anyagát CD-n is kiadtuk. Hagyomány, hogy két évente emléktáblát állítunk egy-egy balatoni Nagyszasonynak. Ez idén se volt másképp. Csopak városában állítottunk egy faszobrot, mely hűen tükrözi a Balaton és a nő viszonyát. Elkészítettünk egy olvasókönyvet az általános iskola felső tagozatosainak „A Balaton könyve” címmel, de még néhány középiskolában is használják, mert olyan információkat tartalmaz a Balatonról, melyeket máshonnan nem tudhatunk meg. Csoportja-

ink elsőként vállaltak parlagrafümentesítési munkákat a tó körül, szervezünk továbbá turistautakat, és folyamatosan készítünk újabb és újabb tanösvényeket. Rendezünk városvédő bálakat és szemétygyűjtő akciókat a városok terein és a parkokban.

- *Honnan van erre anyagi fedezetük?*

- Mivel mi közhasznú egyesület vagyunk,

ezért semmiféle bevételünk nincs, így rászorulunk az önkormányzatokra, és persze folyamatosan keresünk támogatókat. Nyertünk már egy-két pályázatot is, és 2001-ben kiérdemeltük „Az év civil szervezete” díjat. Ezekből is származik némi pénzünk.

- Csak nők lehetnek a tagjai az egyesületnek?

- Nem. Férfiak is csatlakozhatnak hozzánk önkéntes pártolóknak. Ebben az esetben nekik is ki kell fizetniük a pártolói tagdíjat és teljes jogú tagjai lehetnek az egyesületnek.

Ez nem egy feminista szervezet, de úgy gondoljuk, hogy mi nők (akik irányítjuk a magyar háztartások 99 %-át), tudunk tenni azért, hogy egy szebb világban éljünk. Például a szelektív hulladékgyűjtéssel.

- Ön elégedett a szervezet munkájával?

- Teljes mértékben. Nagy öröm számunkra, hogy segíthetünk a gyerekeknek megismerni a környezetüket. Egyedül azt sajnálom, hogy időhiány miatt kevés fiatal nő csatlakozik hozzánk, de remélem ez változni fog.

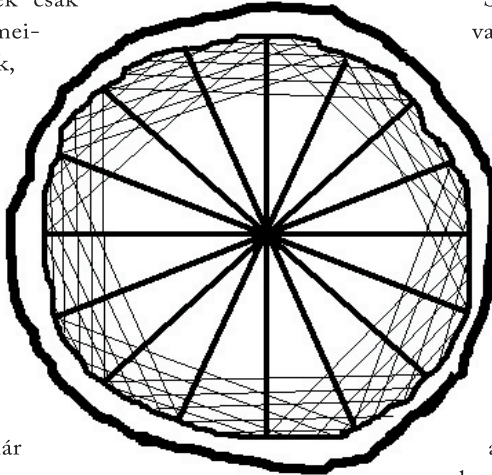
Bajtai Kitti

ÖNGYŰJTŐ, KERÉKAGY

Nálunk mindig elromlik egy bicikli. Ez persze erős túlzás, mert a dolog inkább úgy zajlik, hogy családunk egyik tagja helyre akarja pofozni, és egy kerékpáralkatrészekből álló roncsalmaz lesz a végeredmény, amik ott pihennek a padláson napokon, hónapokon át. Néha megsajnálom őket, és ha arra járok, megszámlolom az apróbb kellekeket, összerakosgatom meg szétszededgetem, amit lehet. Abba még nem gondoltam bele, hogy másra is használhatnám őket...

Szeretem az extrém dolgokat. Kiskoromban mindig nézegettem az autók dísz-tárcsáit és egyszer elmentünk ilyet venni. Fél órán keresztül azokat böngészttem, majd fejembe vettem, hogy nekem is kell egy.

Azóta a szobám tele van érdekes, oda nem illő dolgokkal: dísz-tárcsákkal, rendszám-táblákkal, viasszal futtatott borosüvegekkel (hogy csak a legálisakat említsem). De ezek csak szobám díszítőelemeiként szolgálnak, egyéb funkciót nem töltenek be. Nem is tudom, miért nem nekem jutott eszembe, hogy értelmes használati tárgyat csináljak belőlük. A Recycle Mission Hungary-n körbenézve ezt már kitalálta valaki...

A dísz-tárcsákra visszatérve, az imént említett kiállításon is volt hasonló, csak bicikliküllőből. Végigfuttattak rajta pár szál színes fonalat, és tök jól nézett ki. Láttam még ebből készített faliorát is. Már épp kezdtem elszontyolodni, mert többre számítottam holmi küllőknél... De aztán ráleltem egy kisebbfajta vitrinre, amiben sörnyitót is találtam lánctányérból, meg öngyűjtőt kerékből.

Szóval, ha valakinek van egy kerékpárja, mert ugye ilyen szinten minden háztartásban előfordul, akkor jusson eszébe, mennyi sörnyitóból meg öngyűjtőből meg karabinerből meg falidíszből áll. És ha valakinek főlegben van egy, akkor szedje szét, és használja egészséggel.

ázsiai varázsa

Az első borongós nap Kapolcson semmit sem változtatott a látogatók érdeklődésén. A kapolcsi Zöldudvarban tartott előadás a kis-ázsiai történelemről és természetről viszonylag sok embert vonzott, egyesek már az ablakban ültek.

Az első esőfelhők megjelenése arra készítetett, hogy pulóvert húzzak, és melegen öltözve vegyem célba a Zöldudvart. Szokásos túl korai helyszínre érkezésem miatt a föbe leheveredve néztem körül, és vártam az előadás kezdését. Pár ember lófrálgatott arafelé, de legkevésbé se úgy néztek ki, mint akiket érdekelt Kis-Ázsia. Mivel a műsor ebédidőben kezdődött, lángost falatozva várakoztam az udvarban, hogy ugyan kezdjék már el.

Természetesen már elkezdtek. Csak 26 lépéssel odébb, bent az épületben. Álmaim a föben elfogyasztott lángosról és a szabadtéri vetítésről összeomlottak. Az egészet betömtem a számba, és targoncaként verekedtem be magam az előadóterembe. Mint általában minden programon, itt se volt már ülőhely, de még a földön sem, ami azért még a kapolcsi túlszűfolttság alatt is igen ritka. Valahogy átkeveredtem a terem másik végébe, és bedőltem a sarokba két pókháló közé. Az előadó Lelkes András volt, akinek egy diavetítő volt a segítségére.

A műsor Lelkes ázsiai útját kíséri végig és az útvonal követése közben bemutatja a térség növény- és állatkülönlegességeit, a helyi szokásokat vagy a térség történelmét. Jártunk Indiában, Thaiföldön, Malajziában és egyéb egzotikus tájakon. A diák nagy része főleg tájakat és rovarokat ábrázolt. Lelkes minden új országba való „átlépés” után tájékoztatta a nézőket az ország politikai, gazdasági és társadalmi helyzetéről. Sok területen, főleg Indiában nagy jelentősége van a vallásnak

A végső állomás a Maláj-félsziget volt és ezzel az érdeklődőknek is véget ért az ázsiai utazásuk. Kapolcson.

Sajó Dávid

Laza karmozdulatok, kecses popsirázás

Végre megérkeztem. Igaz, hogy bőrig áztam, de számomra most az a legfontosabb, hogy végre itt vagyok. Az eső miatt a koncertet nem a szabadtéri színpadon tartották, hanem a községi házban. Mire megérkeztem, már annyira megtelt az a kis terem, hogy alig tudtam beférkőzni a tömeg közé.

A zenekar végre fellépett a színpadra és a zenészek rögtön a húrok közé csaptak. A fények felvillantak, a közönség őrjöngött. Végre megszólalt Kis Erzsí száján a halandzsza. Ekkor már mindenki tudta, hogy elkezdődött. A koncert elején még minden vendég nagyon szolid volt. Az ülő emberek néha dobantottak egyet

a lábukkal, az álló emberek pedig csak egy laza csípőrázást nyomtak. Az idő múlásával és az elfogyasztott alkoholemennyiség szaporodásával a hangulat egyre jobb lett és az emberek teljesen kinyíltak. Becsukták a szemüket és csak a zene lüktetését követték. Laza karmozdulatok, kecses popsirázás. Ez a két szó jellemezte az emberek táncolási stílusát. Amikor már az összes álló ember táncolt, végre erőt vettek magukon az ülők is. Ők is egykettőre táncra perdültek. Rázták magukat és néha fel-felpillantottak az énekesnőre. Olyan kisugárzása van a zenekar minden tagjának, hogy csak mosolyogni lehet. Ha pedig egy kicsit távolabb kerülök tőlük, még mindig érzem a jelenlétüket. Én nagyon szeretem az ilyen embereket, megnyugtatónak.

– És most következnek az utolsó számunk! – mondja a művésznő. Ebből az utolsó számból próbáltak mindent kihozni, mind a zenekar, mind pedig az emberek. Már az egész közönség táncolt, ugribugrizott jobbra-balra. Vége lett az utolsónak mondott számnak, de a közönség visszatapsolta őket. A zenekar még lenyomott három számot, amibe tényleg beleadtak apait-anyait. A közönség ujjongott, majd „sírt”, hogy vége lett.

Nagyon boldogan léptem ki a községi házról. Az eső miatti szomorkás hangulatom teljesen elillant, és helyette csak a jókedv és a vidámság maradt. Nagyon örültem, hogy elmehettem erre a koncertre, egyrészt a zene, másrészt a társaság miatt. Remélem, hogy ez a két „elem” jövőre ugyanitt, ugyanekkor, újra fog találkozni.

Balázs Anna

A szappankészítés rejtelsei

Az emberek, főleg a nők, szeretik a különleges, illatos kenceficéket. Amikor a kirakodóban megláttam az asztalon a sok színes szappant, rögtön ott termettem, mindegyiket külön-külön megszagoltam, és feltettem magamban a kérdést, hogy a mesterek hogy tudnak egy ilyet elkészíteni. Erre a kérdésemre fog választ adni Bihari András.

- *Hogyan készülnek ezek a szappanok?*

- Van egy szappangranulátum, amit beleteszek egy formába, felöntöm vízzel, majd főzöm nyolc órán át.

- *A különböző illatokat, mintákat hogyan adja hozzá?*

- A minták általában természetes növényekből készülnek, amiket a szappannal együtt öntök a formába. Miután hozzáteszem a vizet, az anyagok eloszlanak a készülő szappanban. Az illataromát a legvégén adom hozzá, mert így nem párolog el, sokáig megőrzi azt.

- *Ezeknek a szappanoknak a közepén szívacs van. Ennek mi a jelentősége?*

- Csak annyi, hogy ha kicsit megkopik a szappan, akkor ezzel be lehet masszírozni azt a bőrbe. Meg persze ez is egy díszítés.

- *A szappanok nagyon szépek. De nincsenek rossz hatással a bőrre?*

- Nem, ezeknek a szappanoknak a PH-értéke 5.5-ös, tehát teljesen semlegesek a bőrre, sőt csak jót tesznek neki, még az illata is nagyon jó.

Szépek, jól mutatnak, és teljesen feldobják a fürdőszoba hangulatát. Nekem például egész kicsi a fürdőszobám, a szappan illatuk bejárja az egészet, nagyon hangulatos.

- *Sokan keresik ezeket a szappanokat?*

- Persze, sokan szeretik, főként a nők. Sokaknak az az első kérdésük, amit te is feltettél, hogy milyen hatással van a bőrre, de amikor megtudják, rögtön nyúlnak a pénztárcájuk felé. Ajándéknak is szokták hazavinni.

- *Volt már itt a Művészetek Völgyén árusítani?*

- Igen, nem ez az első alkalom. A programok is nagyon jók, szeretem az itteni hangulatot, de sajnos az árusítás mellett nem sok időm van körülnézni a falvakban.

hs ddj h

Böök Dalma

A MŰVÉSZETEK VÖLGYÉNEK KOVÁCSA

Zalczki István hatéves kora óta a kovácmesterség szerelmese. Akkoriban mindig nagyapja kovácműhelyében lógott. Eleinte elküldte a nagyapa, de mikor látta unokája rendíthetetlen érdeklődését, megengedte, hogy legalább apróbb szerencsepatkókat készítsen.

Hetvenhat óta van Zalczki úrnak saját kovácműhelye, a Vas megyei Nagysimonban. Napi tizenkét órát dolgozik, gyakorlatilag csak enni és aludni tér haza a műhelyből.

Egy rendes kovács mindig a saját maga készítette szerszámokkal dolgozik, így István műhelyében több tonna célszerszám van. Az állón kívül mindet ő csinálta. Bár István gyakran vállal kaszanyújtást, fejszenyújtást, azért legszívesebben dísz tárgyakat készít, melyeket általában reggelre álmodik meg.

Régebben a grófok, nemesek kiváltsága volt a kovácsoltvas használata, ma sem olcsó mulatság, de kisebb dísz tárgyakat már ezer forinttól lehet vásárolni. A határ persze a csillagos ég, hiszen vasból mindent el lehet készíteni. A gumicsónak kivételével.

István hétvégén vásárokba jár a családdal. Ott bárki kipróbálhatja a kovácmesterséget. Egyébként, mint mondja, nagyon szívesen átadná valakinek a tudását, stílusát, mert fontosnak tartja, hogy fennmaradjon a szakma. A gyermekeit taníttatta egy darabig, de már ők

is inkább a számítógép előtt ülnek, mintsem a forró műhelyben dolgoznak.

A Magyarországon dolgozó harminchét valóban kézzel dolgozó kovács közül István volt, aki megcsinálta az első gázüzemű kovácstüzet, amely dísz tárgyak edzésére való. Kést, kardot, reszelőt csak szenes kovácstűzzel lehet készíteni, mert a vas széntartalma úgy marad a lehető legnagyobb. A legjobb minőségű kardokat faszénben készítik, ez a szénacél.

István lehetőleg barokk mintákat használ a dísz tárgyait, vagy bármilyen természetben fellelhető motívumot.

Szinte alig kellett kérdeznem, mert a kérés kezű, szikár testű, de szelíd arcú kovács óriási mesélőkedvvel van megáldva. Külön kérésére, cikkem végére egy gondolatot írok István szívéből. „Ha a világon mindenki legalább csak feleannyira szeretné a szakmáját, mint én, annnyival előrébb tartanánk, hogy talán el sem jutottunk volna (idáig).”

Szabados Máté

Csocsó

A sörátorban harminckét jelentkező várt a sorára egy asztal körül, kezét tördelve. Párosával látogatták meg a Művészetek Völgyének egyik állomását, Pulát, ott is a csocsóbajnokságot. Kieséses módon mentek a körök, nagy érdeklődéssel fogadták a rendezvényt.

Kezdem a cikkem azzal, hogy nem tudok csocsózni. Bár már sokszor volt szerencsém ezt a szép sportot űzni, szeretem is, mégsem tudok vele mit kezdeni.

A Művészetek Völgye hatodik napján minden vállalkozó szellemű kezdő, ügyesebb, fiú, lány, boldog, boldogtalan ott volt a pulai sörátornál, az ország minden tájáról. A körök mentek, a párok örültek vagy sírtak. Egyszer csak rápottyant az asztalra egy esőcseppecske. Mindenki lélekjelenlétét elvesztve kapta fel a fejét, pillantást vetve az égre. Aztán jött a nagyszerű, mindent megmentő ötlet: dühösen, de büszkén kezdték becipelni a víztől tocsogó ruhájú játékosok az asztalt a Faluház színháztermébe. A verseny folytatódott. De nem haladt tovább zökkenőmentesen, mivel egyik pillanatról a másikra megjelent Mogyoró. Ő Pula kutyája, és miközben nagy beleéléssel, átszellemült, nyitott szájú arccal próbáltak gölt löni

a nyerni vágyók, ő vidáman körbeugrálta az épp versenyző egyedeket, közben harapdálva bokájukat, lábszáraikat (és a még elérhető testrészeiket...). A beékelődő problémát megoldva ismét játszani kezdtek a világot jelentő aranyphárért, a kupáért.

A sok boldog érdeklődő közt egy „Völgymunkás” feliratú hófehér pólót véltem felfedezni. Nem tudtam ki ez, hogy kerül ide, mivel elvileg ezeknek az embereknek az utcán kéne flangálniuk fel-alá, válaszolva a turisták által feltett kérdésekre. Majd megtudtam: Pungor Zsolt főszervezőhöz van szerencsém. Elmesélte, hogy sok ehhez hasonló versenyt rendez. Tervei közt szerepelt már lengőteke-bajnokság, amit sajnos nem sikerült összehozni, de az elkövetkezendő időkben megvalósuló futóversenyre már most sok az érdeklődő. Ahhoz is jó szórakozást!

Kürti Ivett

NEKÜNK AZTÁN TÉNYLEG MINDEGY

Sokk-sokk! Sokkhatás! Sokkot kaptam, annyira jó volt - kezdte a mikrofonpróbát a hegedűs fiatalember. Hangol a Mind1 zenekar, az emberektől dugig lévő, piaszagtól bűzlő sörátorban. Eközben bokáig érő víz gyűlt össze, a zuhogó eső a sátrat sem kímélte, a húsz centiméter mély pocsolóban egy-két részeg lány nyomta, közben mindenkit lefröcskölt a sárral. Úgy látszik, hogy az asztalon lévő kannás bor megtette a hatását. Nemcsak ő volt csuromvizes, hanem sikeresen lecsapta a körülötte tartózkodók ruháit, köztük az enyémet is. A Mind1 egy átlagos alternatív rockbanda, mókás fazonokkal és bugyuta dalszövegekkel. Zenéjükben főleg a rockzene és a szonon keveredése figyelhető meg, de új teret kap a zenekar életében az elektronikai modulok beiktatása is, mint például: samplerok, Ddrumok, valamint groove-ok. A zenekar tagjai Rajei Juhász Miklós (gitárok, ének és vokál), Temesvári Bence (hegedű, gitár és balalajka), Menyhei Balázs (zongora, billentyűk, valamint vokál), Szöllösi Csaba (dobok, ütősök) és Földes Gábor (basszusgitár).

A koncert közben a víz szintje egyre nőtt és ezzel egyenes arányban fogyott a türelem. Lekaptam én is a már félig átázott cipellőmet, a törülközőt bedobtam, és mezítláb folytattam a koncerthallgatást.

Az előttem lévő orvosi rendelős széksoron az eddig alvó lány felkelt, körülnézett, majd beletörődött arccal visszadőlt, és inkább az alvás mellett döntött. Sokan utánozták őt a nézők közül, ugyanis a zenét szinte egyedül az első sorban üldögélő és a tintától boldogan dalolászó fiatalember élvezte. Körülbelül a hatodik szám végéhez érve nagyon elvesztették azt a kis lendületet is, amit a koncert elején még nagyban tanúsítottak.

A zenekar halvány muzsikáját egyedül a hegedűn játszott remek dallamok dobták fel, de mindent összevetve a Mind1 nem volt egy nagy király. Na Mind1, legalább az első sorban ülő kedves fiatalember jól érezte magát a Mind1 koncerten.

Kötőgetünk

Hatalmas zivatarban érkeztem meg az Erdélyi udvarba. Itt a csomózásról, a rojtkötésről és a makraméről beszélgettem Kis Portik Irénnel.

– *Ha Ön azt a szót hallja, hogy csomózás, akkor mi jut róla eszébe?*

– A csomózás a fonalak egymásba fonását jelenti. Ez az emberi kultúra bölcsőjéhez vezethető vissza, ugyanolyan régi munka, mint a szövés. Az ősemlernek „ruhadarabjai” szálvégeit, amelyeket a szövessel már nem tudott megerősíteni, valami módon rögzítenie kellett, hogy a szövés ne rojtolódjék el, s ezt a szálak összekötésével, összecsomózásával érte el. A törülközők, kendők, terítők járulékeként vált ismertté.

– *Sokak számára ismeretlen lehet a makramé kifejezés. Mit is takar ez a név?*

– Ez egy ősi arab elnevezés. A csomózás, a rojtkötés idővel önálló kézműves ággá alakult át, amit ma makramé névvel illetünk.

– *Napjainkban mi a helyzet a rojtkötéssel?*

– A különböző alapanyagú és finomságú fonalak kínálatában reneszánszát élő rojtkötés ma már a hagyományos formától elszakadva iparművészeti perspektívának örvend.

– *Mi emberek hogyan járultunk hozzá ennek az iparágaknak a fejlődéséhez?*

– Az ember szép utáni vágyával, értelmének fejlődésével a szálakat nemcsak a szükségesség-

ségének megfelelően kötötte össze, hanem tetszetős mintákat is teremtett. Ezek szépsége már arra is alkalmassá tette a csomózott szálvégeket, hogy a ruházat díszéül szolgáljanak. Erre látunk példákat az ókori népek közül az asszírok és a perzsák ruházatán.

– *Nálunk Magyarországon van ennek valamilyen múltja?*

– A magyar népművészetben a legváltozatosabb rojtokat Mezőkövesden és Sárközben készítik, de az egész országban találkozunk egyszerű kérés mintákkal. Készítése sok vidéken ismert, a Tolna megyei Sárközben pl. külön kis rostkötőszéket szerkesztettek hozzá. Itt készültek a kendők és kötények szélére a legpompásabb rojtkötések. A matyók, a palócok és több más magyar népcsoport tagjai kisebb részben vászonkendők és kötények, nagyobb részt selymekendők szélére kötötték.

Bordás Gábor

Komolyság a templomban

Esik az eső. Mindenki el van ázva. Azonban ez nem szabgátat a völgyi programok menetének. Ez a petendi katolikus templomban sem történt másképp.

Dacolva a zuhogó esővel, nekivágtam a Petend felé vezető útnak. Csöppet nyirkosak lettek a ruháim, és a hajamból is csavarni lehetett a vizet, ezért megnyugodva léptem át a templom hatalmas kapuin. Egy kisebb tömeg várakozott a koncert kezdetére. Mindenki dideregve és ázottnak kuporgott a padsorok szoros fogásában. A templom rideg hangulatát az ott vacogó emberek csak még hidegebbé változtatták. Kicsit megsajnáltam a fellépőket, én se szívesen játszanék „ázott kutyáknak”. De félelmeim végleg eloszlottak, amikor belépett a négy művész. Ketten hegedűvel, ketten fuvolával a kezükben sétáltak be a közönség elé. Mikor megszólalt a két hangszer csodálatos zengése, mintha az eddig szürkébe öltözött imaház és annak vendégei egyszerre élénk színbe burkolóztak volna. Öröm volt körbenézni a komolyzene kedvelőinek itt összegyűlt „csapatán”.

Elfeledtette a kinti szomorkás időt, és odabent megteremtette a napsugarak adta melegséget. Csöndben ültük végig a zeneszót. Szerintem nem én voltam az egyedüli, aki elmélyült a kottasorokból született muzsikában, ami körbejárta a templomot, végigsimította a fehérre meszelt, freskókkal díszített falakat, megcirógatta a hideg, kemény fapadokat, és melegséggel árasztotta el a hallgatókat. Bevallom, régebben nem igazán kedveltem a komolyzenét, mivel nem fogott meg benne semmi. Ez a koncert azonban nagyon is szíven ütött. A zene adta hangulat egyszerre szabadjára engedte a gondolataimat. Soha nem képzeltem, hogy a komolyzene ilyen hatással lehet rám. A koncert vége felé újra végignéztam a padsorok között. Az eddig komor, ázott arcok most nyugodtak és szelídek voltak. Ezek szerint nem csak rám hatott a zene hatalmas ereje, a közönséget is energiával töltötte fel ezen a felhős, szomorkás napon. Így már másképp vágtam neki a hazavezető útnak. Nem zavart a komor időjárás, csak kényelmesen hazabattogtam, és hagytam, hogy az esőcseppek végiggördüljenek az arcomon, és eközben a dallam még mindig ott csengett a fülemben...

Balázs Kriszta

Esőben is Marcato Ensemble

Ma egész nap zuhogott az eső, de a rossz időjárás ellenére nagyon sok programot megtartottak a völgyben. Ez így volt a vigántpetendi katolikus templomban is, ugyanis ma késő délután egy komolyzenei koncertet tartottak.

A szakadó eső ellenére én is elindultam a templomba, hogy meghallgassam a Marcato Ensemble koncertjét. Amikor végre megérkeztem a helyszínre, már csavarni lehetett belőlem a vizet, annyira eláztam, de ezzel nem csak én voltam így. Bekuporodtam a templom egyik padjába és vártam a műsort. Nagyon hideg volt, mindenki dideregve, fogát csikorgatva ült az imapadban.

Kis csúszással, igaz, de elkezdődött az előadás. A templomot hirtelen elárasztotta a muszिकासzó. A zene megjelenésével olyan érzésem támadt, mintha az imaházat előntötte volna a melegség. Öröm volt végignézni a komolyzene kedvelőinek csapatán, akik hihetetlen nagy áhítattal figyelték az előadást. Bevallom, én nem nagyon kedvelem a komolyzenét, de ez az előadás nagy részében tetszett nekem. Voltak olyan elemek a darabban, amiktől még a szőr is felállt a hátamon, de a legtöbbel elégedett voltam. Főleg azok a ré-szek tetszettek, amikben a két fuvolista is szerepelt, mert én is fuvolázom, és ha mást meghallok játszani, akkor valami jó történik velem.

Elmagyarázhatatlan, de olyan, mintha tüzet gyűjtanának a testemben. Ilyenkor boldognak érzem magam és legszívesebben én is zenélnék. De sajnos, ez nem valósulhatott meg. Ott kellett maradnom az ódon templom hideg falai közt egy kicsi padban. A zene vitt, szárnyalt. Egyszer-egyszer belefutott egy mély völgybe, ahol a szenvedése, fájdalomé volt a főszerep, aztán meg-

mászta a Himaláját, ahol eljutott a boldogság birodalmába. Közben hallgattam a zene változásait, körülnéztem a templomban. Nagyon elmerülhettem a darabban, hiszen teljesen megtelt a kis épület. Pedig amikor érkeztem, még alig voltunk húszan. Most már az állóhelyek is teljesen megteltek. Végigpásztáztam szememmel az emberek arcán. Volt, aki nagyon belemélyedt a zenébe, és csukott szemmel hallgatta végig az előadást úgy, hogy néha a fejét meg-

rázta, hogy a látszat ellenére ő még nem aludt el. Voltak olyanok, akik nagy átélessel a lábukon dobogattak, vagy esetleg a kezüket rázták, de akadtak olyanok is, akik teljesen közömbösek maradtak a zene iránt.

A koncert végeztével gyorsan próbáltam hazajutni. Az eső még mindig zuhogott, de valami mégis más volt, mint az odafelé vezető úton. Nem jöttem rá, csak egyvalamire tudtam koncentrálni. Egy dal járt a fejemben, amit a Marcato Ensemble adott elő.

Balázs Anna

22 Főszerkesztő:
Kun Tamás
Szabados Péter

22 Korrektor:
Strasser Éva
Szilvássy György Péter

22 Vezető Tanár:
Papp László

22 Tördelőszerkesztő:
Bukovics Zoltán
Raffay Réka

22 A cikkeket írták, szerkesztették és a
fotókat készítették:
Andrics Renáta
Bajtai Kitti Brigitta
Balázs Anna Mária
Balázs Kriszta
Bordás Gábor
Bödök Dalma
Harangozó Rita
Kürti Ivett
Rátiu Larisza
Sajó Dávid
Szabados Máté
Szabó Péter
Ujj Zsombor Pál
Venter Izabella Zita

22 Szent László Gimnázium

22 2005

Impresszum